

РЕШЕНИЕ

№ 3225

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2487** по описа за **2020** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ДРК „Патиланци“, представлявано от управителя А. И., чрез адв. С. Б. от САК, срещу Решение, постановено по НАХД № 5245/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23 състав, изменящо Наказателно постановление № 22-004204/23.11.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на дружеството на основание 414, ал. 3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., като е намалил размера на наложената имуществена санкция до размер на сумата 1 500 лв.

Касаторът твърди, че въззивното решение е неправилно поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по чл. 209 АПК. Конкретните оплаквания са: в мотивите на решението било записано, че жалбоподателят не се е бил явил в съдебно заседание, докато видно от протоколите по делото същият е бил представляван от упълномощен защитник и се е явявал на всички открити съдебни заседания; не били обсъдени наведените с жалбата оплаквания за нарушения на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН; налице била неяснота относно датата на

констатиране на нарушението; липсвал анализ относно това дали М. А. е разбирала съдържанието на декларацията която е попълнила, както и дали тя я е подписала, тъй като в долната ѝ част било отбелязано, че същата е попълнена от Т. Ц., тъй като лицето – М. А. „не може да чете и пише“; не били обсъдени в пълнота свидетелските показания; не бил анализиран приложението по делото граждански договор; изложените от съда мотиви били вътрешно противоречиви. Твърди се, че нарушението е несъставомерно, като се иска отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не е представяван.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. излага становище за правилност на въззивното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение , обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е правилно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК.

По делото безспорно се установява, че на 11.10.2017 г., М. А. е полагала труд при касатора, без да е налице сключен валиден трудов договор. Отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения (чл. 1, ал. 2 КТ), като съгласно чл. 61, ал. 1 от с.з. трудовият договор се сключва в писмена форма. Неизпълнението на това задължение се санкционира съгласно чл. 414, ал. 3 КТ, която предвижда, че работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

Несъстоятелно е възражението за нищожност на НП, поради липса на компетентност на административнонаказващия орган. Същото е издадено от материално компетентен

орган, предвид разпоредбата на чл. 416, ал. 5 КТ и приложената към административнонаказателната преписка Заповед № 3-0058/11.02.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“.

Неоснователно е възражението за допуснати нарушения на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Нарушението е достатъчно ясно описано, което позволява пълноценното упражняване правото на защита и разбиране от страна на санкционираното лице в какво именно се състои то. Не е налице противоречие в датата на констатиране на нарушението, нито в датата на извършването му, тъй като двете дати в случая съвпадат – на 11.10.2017 г. е била извършена проверка в обекта на жалбоподателя, като лицето е заварено да осъществява трудова дейност като хигиенист.

Предвид безспорната установеност на констатираното нарушение възражението за несъставомерност на същото се явява неоснователно. Не са налице и твърдените вътрешни противоречия в мотивите на съда. Отбелязването, че жалбоподателят не се явява в съдебно заседание се дължи на техническа грешка на въззивния съд, която по същество не се отразява на крайния резултат на решението. Неявяването на редовно призована страна по делото не е пречка за провеждане на съдебното заседание, нито основателността на подадената пред СРС жалба се определя от обстоятелството коя страна се е явила. В тази връзка, допуснатата техническа грешка не влияе по никакъв начин на вътрешното убеждение на решаващият състав на въззивния съд, нито обуславя крайния резултат от делото.

По тези съображения решението на СРС се явява правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Касационната жалба е неоснователна, с оглед на което и предвид разпоредбата на чл. 63, ал. 5 (нова – ДВ, бр. 94/2019 г.), вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение, постановено по НАХД № 5245/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област сума в размер на 80 лева, представляваща юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.